

KESZY-HARMATH DÁNIEL

A szív virágai

Tavaszi estén,
a fülledt városban,
kis kék virágok nyílnak szívemen,
kékek, szépek,
kacérkodnak,
ahogy rám nézel,
ahogy megcsókolsz,
ahogy elveszünk a forgatagban,
és minden kis szirma illatoz,
neked önti aromáját,
hozzád énekel,
rád figyel,
érted úszik fényárban,
hogy te is úgy mosolyogj,
ahogy a szirmok viaszos felületén
visszatükröződik
az én arcomról a boldogság.

A kertész szíve

Kezeim közt a furcsa boldogság,
Valami új, valami bolondság,
Nem várt érzések és vágyak
Ma éjszaka rám találtak.

Szemeimben a rég nem látott láng,
Szívemben egy zsenge kisvirág,
A láng melengeti, gondozza,
S a virág cserébe bearanyozza.

A kisvirágot örömkönnyek öntözik,
És egész virágoskert lesz szívem,
Ha megtudom, ami most legjobban érdekel.

Boldogságom kételyek ötvözik,
Kis kertészemtől így most azt kérem,
Hulljon le az ő szívéről is a lepel.

Fürtök

Nagyon jól megnéztelek magamnak.
Ahogy ott ültünk, és száguldott a képzeletünk,
és mindent elmondtunk,
az elmondhatatlant is,
és a kimondásért kiáltót.
És megfigyeltelek.
Megfigyeltem arcod pozsgáit,
ahogy a bársonyos rózsaszín arcon megcsillantak a piros foltok,
mint telt, mámoros szőlőszemek,
és az orrod pizséit,
a kis kacér gödröket,
akik az egész világgal flörtölnek,
és a pisze orrodát,
amit biztosan sok mindenbe beleütsz.
Hisz fiatal vagy még, kíváncsi.
Aztán úgy éreztem,
beletúrnék a hajadba,
abba a kis kócos zuhatagba,
mely úgy hömpölyög, mint egy muskotály szőlőfürt,
és épp úgy részegít is,
mint te magad, hajad, szemed, kezed, áradó szereteted.
És ennél több egy ilyen bódult estén,
már nem is kell nekem...

Bolond szív, bolond idő

A Duna fényárja fölött ülve a parton
Távoli képek zúgnak az agyban.
A jelenben te vagy, aki velem van,
Akinak mosolya kisimítja a ráncokat szívemen,
Aki kérdez és hallgat,
Aki elfeledteti ezt a bolondos világot,
Bolondos áprilist,
Bolondos szeleket,
Bolondos munkát,
Bolondos gyereket,
Bolondos szívemet pöttyökbe öltözve
Átnyújtom neked, fogadd el örökbe,
Szeretet átjárja minden szavamat,
Figyelmem alanya te magad vagy,
S hogy is történt mindez?
Nem tudom én sem,
Egyszer csak jöttél,
Kis szivárványt hoztál az esőben,
A viharokban napsugarat,
Az orkán zajában madárcsicsergést,
A bánatos szélben bársony érintést...
És nem tudom,
Merre fúj minket a szellő,
És mekkora szikla áll az utunkba,
S mekkora lesz a becsapódás,
És mennyi vér marad majd,
Mennyi szívszilánk,
Amit megint tova fújhat majd a szél,
Egy másik Duna-partra...

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>